

РЕШЕНИЕ

№ 7165

гр. София, 20.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 17.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **9787** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Д. М. срещу заповед № 1015/1336/09 от 12.03.2010 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорвания е иззето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. А. считат, че оспорената заповед е незаконосъобразна и молят същата да бъде отменена от съда. Твърдят, че не са връчвани описаните в заповедта наказателни постановления на адресата на мярката, като и че не е уведомяван за намаляващия брой контролни точки. Искане се от съда да бъде отменен административния акт.

Ответната страна – началникът на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорения в настоящото производство административен акт – 1015/1336/09 от 12.03.2010 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи на М. Д. М. е наложена принудителна

административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС №[ЕИК], кат. *В***М*, издадено от ОПП – СДВР. За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС с влезли в сила описани в обстоятелствената част на административния акт седем броя наказателни постановления са отнети 45 бр. контролни точки. Посочено е, че М. Д. М. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В оспорената заповед са отразени следните НП и съответно броят отнети контролни точки: - НП № 1013/403/05 от 22.08.2005 г. с отнети 6 бр. контролни точки; - НП № 99939/09.09.2005 г. с отнети 4 бр. контролни точки; - НП № 1415/1233/05 от 15.02.2006 г. с отнети 6 бр. контролни точки; - НП № 43761 от 20.04.2006 г. с отнети 3 бр. контролни точки; НП № 1001/3917/06 от 07.03.2007 г. с отнети 12 бр. контролни точки; НП № 1013/878/07 от 29.08.2007 г. с отнети 6 бр. контролни точки и НП № 136299 от 10.10.2007 г. с отнети 8 бр. контролни точки.

С първото НП № 1013/403/05/22.08.2005 г. (отговарящо на НП № 403/05 от 10.05.2005 г.), издадено от РПУ Т. на оспорващия се отнемат 6 бр. контролни точки на основание Наредба № I – 139/2002 г. за нарушение по чл. 6, т.1, предл. 3 от ЗДвП. Върху НП е отбелязано, че същото е връчено лично на адресата срещу разписка на 10.09.2005 г. и е влязло в сила на 18.09.2005 г.

С НП № 99939 от 09.09.2005 г., издадено от началник на група „АНД“ при отдел „ПП“ - СДВР на оспорващия се отнемат 4 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 6 от Наредба № I – 139/2002 г. за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Върху НП липсва отбелязване относно датата и начина на връчването му на адресата. Отражено е, че е изпратена обратна разписка на 24.11.2005 г. и че НП е влязло в сила на 07.01.2006 г. Посочената обратна разписка не е приложена по делото.

С НП № 1415/1233/05 от 15.02.2006 г. (вярното НП е с № 1233 от 20.09.2005 г.), издадено от началник на РПУ Ч. бряг на М. Д. М. са отнети 6 бр. контролни точки на основание Наредба № I – 139 от 2002 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено лично срещу подпис на 24.02.2006 г.

С НП № 43761 от 20.04.2006 г., издадено от началник на АНД при ОПП - СДВР на оспорващия се отнемат 3 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 22 от Наредба № I з-139/2002 г. Върху НП е отбелязано, че същото е връчено при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 22.11.2007 г. и е влязло в сила на 30.11.2007 г.

С НП № 1001/3917/06 от 07.03.2007 г. (вярното НП е с № 3917/06 от 09.01.2007 г.), издадено от началника на Р. - Л. на оспорващия се отнемат 12 контролни точки на основание Наредба № I -139 от 2002 г. Върху НП е посочено, че е връчено при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 10.03.2008 г. и е влязло в сила на 18.03.2008 г.

С НП № 1013/878/07 от 29.08.2007 г. (вярното НП е с № 878/07 от 27.07.2007 г.), издадено от началника на РПУ Т. на оспорващия се отнемат 6 бр. контролни точки на основание Наредба № I -139 от 2002 г. за нарушение на чл. 6, т. 1, предл. 3 от ЗДвП. Отражено е, че е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008 г. и е влязло в сила на 22.09.2008 г.

С НП № 136299 от 10.10.2007 г., издадено от заместник директора на СДП на оспорващия се отнемат 8 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 9 от Наредба

I – 139/2002 г. Върху НП е посочено, че е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и е влязло в сила на 23.09.2008 г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на лицето на 17.09.2012 г. срещу подпис, като жалбата от М. Д. М. е подадена направо чрез административния орган с вх. № Г – 12384 от 25.09.2012 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б.”а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № I з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които е началникът на отдел „ПП” при СДВР.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед е нарушен материалният закон.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР, като същото се издава при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I - 139 от 2002 г. (отменена, но действаща за периода на издаване на наказателните постановления) се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой съгласно допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление и според чл. 5, ал. 2 от Наредбата при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на М. Д. М. 45 бр. контролни точки с описаните 7 броя влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, като не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се доказват фактическите основания, описани в оспорената заповед.

За да е налице релевантно отнемане на контролни точки, а в резултат на това да може да се установи преминат ли е максимално допустимият им брой, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от визираните в чл. 3, ал. 1 от Наредба I -139/2002 г. нарушения. За да е установено по надлежния ред административното нарушение е необходимо наказателното постановление, което го констатира, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. същото да е влязло в законна сила. Само този акт има изпълнителна сила и с оглед на това поражда предвидените в правната норма правни последици. Съгласно чл. 64 от ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, които не подлежат на обжалване, не са били обжалвани или са обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

Следователно едва след настъпването на някой от посочените юридически факти наказателното постановление ще е влязло в сила и по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. За да се установи, че дадено наказателно постановление е влязло в сила, е необходимо да се установи датата, на която то е съобщено на адресата, и съответно, факта подлежи ли то на обжалване или не. Ако подлежи на обжалване, то е необходимо да се докаже по безспорен и категоричен начин, че адресатът на акта не е упражнил субективното си право на жалба. Правото на обжалване, както е известно, възниква от деня на връчване на акта – чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Ако е упражнено правото на обжалване, следва да се установи, че с влязло в сила съдебно решение наказателното постановление е потвърдено. Доказателствената тежест за тези релевантни факти е на административния орган – чл. 170, ал. 1 от АПК.

В настоящия случай от събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност не може да се направи извод, че само две от описаните в мотивната част на заповедта наказателни постановления са връчени на оспорващия и са влезли в законна сила, а именно: НП № 403/05 от 10.05.2005 г., издадено от РПУ – Т. и НП № 1233 от 20.09.2005 г., издадено от РПУ Ч. бряг, с които се отнемат по 6 бр. контролни точки с всяко едно от тях или общо 12 бр. контролни точки.

За НП № 99939 от 09.09.2005 г. е посочено, че е изпратена обратна разписка на 24.11.2005 г. и че НП е влязло в сила на 07.01.2006 г. По делото не представено копие от обратна разписка, както и други доказателства за връчване на НП по реда на чл. 58, ал. 1 (лично) или по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Следователно, не може да се приеме, че цитираното НП е надлежно връчено на адресата си и същото е влязло в законна сила.

За останалите 4 бр. НП, описани в оспорената заповед, не се установява да е спазена процедурата по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Отбелязването върху всяко едно от 4 бр. НП на обстоятелството, че НП е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, не означава, че е спазен така посочения ред и че НП са влезли в сила. Съдът е указал на ответната страна да представи доказателства за връчването и влизането в сила на описаните в обжалвания административен акт наказателни постановления, но такива доказателства не са ангажирани.

Следователно, по делото са събрани доказателства за връчването и влизането в сила само на две от общо седем бр. наказателни постановления, с които се отнемат общо 12 бр. контролни точки. Във връзка с връчването и влизането в сила на другите пет бр. наказателни постановления не са събрани доказателства, от които да се направи

категоричен и обоснован извод за надлежното им връчване по реда на чл.58, ал. 1 от ЗАНН (лично срещу подпис) или по реда и условията на чл.58, ал. 2 от ЗАНН. Удостоверяването на тези факти е задължение за административния орган и в случая това изискване не е спазено.

Това означава, че не може да се формулира заключението, че към датата на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя са отнети 45 бр. контролни точки и той е изгубил правоспособността си, както твърди ответната страна. Доказано е само отнемането на 12 бр. контролни точки с влизането в сила на два бр. НП, а за останалите не е доказано връчването и влизането им в сила.

Следователно, оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като административният орган не е доказал по категоричен начин, че на жалбоподателя са отнети 39 бр. или повече контролни точки с влезли в сила НП, което да обоснове задължението на лицето да върне свидетелството си за управление на МПС по чл.157, ал. 4 от ЗДвП, за да бъде наложена принудителната административна мярка – отнемане на свидетелството за управление по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. В този смисъл решение по адм. дело № 14122/2010 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение, решение по адм. дело № 1640/2011 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение, решение по адм. дело № 3834/2012 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение.

По тези съображения жалбата на М. Д. М. се явява основателна и оспорената заповед № 1015/1336/09 от 12.03.2010 г., издадена от началника на ОПП при СДВР следва да се отмени като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева, представляващи заплатена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Д. М. заповед № 1015/1336/09 от 12.03.2010 г. на началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Д. М. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен

съдия: